

— Хж, щѣхъ да забраж, дай сулфато за Каблешкова.

Току що докторътъ му подаде прахътъ, вратата се почука.

— Антрé! извика докторътъ. Кандовъ влѣзе. Ярославъ Бързобѣгунекъ му се поклони учтиво и излѣзе. Кандовъ нито го забѣлѣжи, тъй бѣше съсредоточенъ.

Кандовъ бѣше облѣченъ въ добръ закончано тъмно-зелено сетре, неизжужено вече, и обуть въ панталони отъ подобенъ цвѣтъ, твърдѣ тѣсни и залѣпени на кълкитѣ. Високий аленъ фесъ злѣ хармонираше съ мургавото му блѣдно лице, покрито съ нѣкаква тѣга и съсредоточеностъ, съ нѣкаква меланхолия, която се отразяваше и въ мечтателния му погледъ. Познаваше се, че тоя момъкъ криеше въ душата си нѣкаква мисль и мъка, която не можеше да побѣди, нито да сподѣли съ друго. Отъ нѣколко врѣме той съвсѣмъ бѣ станалъ саможивъ.

По поканата на доктора, той сѣднѣ на единъ столъ въ стаята. Соколовъ сѣднѣ на кревата, доста позачуденъ отъ това неосжиданно посѣщение.

— Какъ сте съ здравието, господинъ Кандовъ? попита Соколовъ, като помисли, че студентътъ е нездравъ нѣщо. И той изгледа внимателно мъховитото му сухо лице.

— Слава Богу, добръ съмъ, отговори Кандовъ кжсо, почти машинално. По оживлението на погледа му сега и по игрането на жилитѣ по челото му явно бѣше, че нѣкоя друга причина, и важна, го водѣше тука.

— Драго ми е, личи си, че сте се съвършено поправили.

— Да, поправихъ се, добръ съмъ.

— Значи, ще пжтувате пакъ за Русия? — Не, отказахъ се. — Съвършено? — За всегда, азъ остаямъ тука, каза Кандовъ съ глухъ гласъ.

Докторътъ го изгледа зачудено и полуиронично. Тоя погледъ, като че искаше да каже: „защо ли си не вървишъ, байно, на школото и при философитѣ? Тукъ всичко е пожаръ: нѣмашъ работа тука“.